

РЕШЕНИЕ

№ 2209

гр. София, 02.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 10.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Копчева, като разгледа дело номер **2276** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/. „Х. Т.” в ликвидация, ЕИК *, представлявано от ликвидаторите В Зографов и К К, оспорва решение № 3/ 24.02.2010г. на териториалния директор на ТД „Големи данъкоплатци и осигурители” – гр. С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане № 9/ 10.02.2010 г., издадено от Т Ж - публичен изпълнител при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители” – гр. С.. Оплакванията на жалбоподателя са за незаконосъобразност на решението и на потвърденото с него разпореждане в частта му постъпилите или постъпващите суми по запорираната сметка на дружеството в размер на 50 % да се насочват за погасяване на задължения по ДОА № 631/ 16.08.1999 г., тъй като вземанията за главници и лихви по ревизионния акт, са погасени по давност.

Изложено е, че с цитирания данъчен облагателен акт са установени задължения за ДДС за всеки от данъчните периоди от м. юни до м. декември 1998г., заедно с дължимите лихви. Съгласно чл. 22 от Закона за данъчното производство, понастоящем отменен, но в сила към датата на възникване на задълженията, същите се погасяват с 5 – годишна давност, която започва да тече от първи януари на годината, следваща тази, за която се отнася данъчното задължение. Следователно началният момент на давностния срок за цитираните задължения е 01.01.1999 г. и той би изтекъл на 01.01.2004 г., но поради спиране на давността с извършване на ревизионно производство /ЗВР № ГД 0156/ 31.05.1999 г., приключило с ДОА № 631/16.08.1999 г. и съгласно чл. 22, ал. 3 от ЗДПр /отм./, давностният срок за задълженията по ЗДДС /отм./ за 1998 г. е изтекъл на 19.03.2004 г.

Подателят на жалбата не приема извода на директора на ТД ГДО, че е налице прекъсване на давността съгласно чл. 141, ал. 1, т. 3 от ДПК /отм./ с решение № 677/ 26.09.2003 г. на Министерския съвет и с издаването на Постановление № 26 X 1177/ 20.05.2009 г. С цитирания акт на МС е допуснато обединяване на публични вземания и разсрочване по погасителен план, в чиято основа е поставена одобрена перспективна програма за развитието на „Х. БТ” за период 2003 г. – 2007 г., представена във връзка с издаването на решението на МС. Година по – късно с решение на МС № 985/ 13.12.2004 г. на „Х. БТ” е отказано издаване на безсрочно разрешение за производство на тютюневи изделия и е отнето разрешение № 04/ 09.04.2004 г. Поради невъзможност да се осъществява цитираната дейност, приходите от която са били разчетени при определяне на вноските по погасителния план съгласно решение № 677/ 26.09.2003 г. дружеството е обявено в ликвидация, а с решение на министъра на финансите № 16 12 392/ 17.07.2006 г. е обезсилено решение № 677/ 26.09.2003 г. за обединяване и разсрочване, считано от датата на издаването му.

С твърдение, че към датата на постановление № 26 X 1177/ 20.05.2009 г. задълженията са погасени по давност, оспорващият претендира отмяна на решение № 3/ 24.02.2010 г. на директора на ТД на НАП „ГДО” и присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Директорът на ТД „Големи данъкоплатци и осигурители” – гр. С., представляван от юрисконсулт Ц, твърди неоснователност на жалбата по съображенията, изложени в оспорения административен акт и претендира разноски.

Представителят на прокуратурата предлага оспорването да бъде отхвърлено.

От фактическа страна се установява:

За задълженията на „Х. БТ” по ЗДДС за данъчни периоди 01.06.1998 г. – 31.12.1998 г. е възложено извършване на ревизия със заповед № 0156/ 31.05.1999 г. на началника на ДС „Големи данъкоплатци” – гр. П. Издаден е ДОА № 631/ 19.08.1999 г., с който са определени задължения ДДС за внасяне 2 866 534,88 лв и лихви 709 754,53 лв.

С решение № 677/ 26.09.2003 г. на Министерския съвет са обединени публичните задължения на дружеството, представляващи такива за данъци, мита и вноски към фонд „Тютюн” и същите са разсрочени за срок от 4 години и 8 месеца при условия и срокове, определени в погасителен план. Не се спори, а това е видно от искането за разсрочване на данъчни задължения от 19.05.2003 г., че сред тях е и това по цитирания ДОА. Част от преписката по издаване на решението е обосновка на искането, изготвена от изпълнителния директор на дружеството и перспективна програма за развитието му за периода 2003 г. – 2007г., респ. очаквания за нетни приходи от клиенти и прогнозна месечна реализация по асортименти, очаквано увеличение на реализацията на вътрешен пазар за 2004 г. и 2005 г.

На 13.12.2004 г. Министерският съвет приема решение № 985, с което отказва издаване на безсрочно разрешение за производство на тютюневи изделия на „Х. БТ” и отменя издаденото на дружеството едногодишно разрешение за производство на такива № 04/ 09.04.2004 г.

На 18.03.2005 г. директорът на ТДД „Големи данъкоплатци” уведомила изпълнителния директор на „Х. БТ”, че не са направени месечни погасителни вноски с падежи съответно 28.01.2005 г. и 28.02.2005 г., поради което и на основание чл. 147, ал. 3, изр. 2 от ДПК /отм./ те стават незабавно изискуеми. На 23.03.2005 г. е съставен протокол № 70 02 664 от данъчен орган при отдел „Събиране” – ТДД ГДО, с който са установени същите обстоятелства.

На 17.07.2006 г. министърът на финансите приема решение, с което, въз основа на

писмо на ТД „ГДО” – НАП и доклад на териториалния директор на ГДО – С. на основание чл. 183, ал. 4 от ДОПК предвид неизпълнението на падежа на повече от две погасителни вноски съгласно погасителния план от страна на „Х. Т.” – в ликвидация, обезсилва издаденото решение № 677/ 26.09.2003 г. за обединяване и разсрочване, от датата на издаването му.

На 10.02.2010 г. старши публичен изпълнител в отдел „Събиране” при ТД „ГДО” – С. издава разпореждане № 9, с което, на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК разпорежда по заповорно съобщение изх. № 17 00 1178/ 20.05.2009 г. съгласно постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 26 X 1177 от 20.05.2009 г. определена част от постъпилите и постъпващите на длъжника суми по банкова сметка в МКБ ЮНИОНБАНК гр. Х. да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му за: заплащане на работна заплата, ел. енергия, осигуровки, данъци, дължими суми по граждански договори и договори за охрана; 50 % от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми следва да се прехвърлят по сметката на ТД ГДО С. за погасяване на задължения по ДОА № 631/ 16.08.1999 г. – главница 725 146,58 лв лихва 385 027,21 лв и доначислена лихва 1 958 522,40 лв. Разпореждането е постъпило в третото задължено лице – МКБ ЮНИОНБАНК на 12.02.2010 г. На 17.02.2010 г. е оспорено пред ответника, който с решение № 3/ 24.02.2010 г. е отхвърлил жалбата. Цитираният акт е съобщен на „Х. Т.” – в ликвидация на 05.03.2010 г., видно от известие за доставяне на писмовна пратка на л. 25 от делото.

Жалбата, по която е образувано делото, е депозирана чрез пощенски оператор на 11.03.2010 г. и следователно е допустима.

Спорът по делото е правен и се свежда в преценката на въпроса погасено ли е по давност вземането, установено с ДДС за данъчни периоди юни, юли, август, септември, октомври, ноември и декември 1998 г., както и лихви по ДОА № 524/ 98 г. Към визирания момент в сила е Законът за данъчното производство, понастоящем отменен, който предвижда, че давността започва да тече от 1 януари на годината, следваща тази, за която се отнася данъчното задължение. Давностният срок съгласно чл. 6 от ЗСДВ /отм./ е 5 годишен. Независимо от спирането и прекъсването на давността вземането не се събира след като са изтекли 15 години от деня, в който е станало изискуемо /чл. 6, ал. 5 цит. норм. акт/. Разпоредбата на чл. 6, ал. 3 от ЗСДВ /отм./ определя, че давността се прекъсва с всяко действие на органа по събирането, предприето за принудително изпълнение на вземането.

Както бе посочено, с решение № 677/ 26.09.2003 г. на Министерския съвет са обединени публични задължения на дружеството с различни източници /данък общини по ДОА 580/ 1999 г.; ДДС по СД, акциз по ДОА № 1073/ 1999 г., фонд Тютюн, Постановления на ГУ Митници”, и т.н., подробно изложени в искането за разсрочване от 19.05.2003 г./, сред които това по ЗДДС /отм./, установено с ДОА № 631/ 16.08.1999 г., едновременно с което е допуснато разсрочването им за период от 4 години и 8 месеца. Решението на Министерския съвет е прието на основание чл. 152 от ДПК /отм./, систематическото място на която норма се намира в раздел II, глава четиринадесета, където са регламентирани особените случаи на разсрочване и отсрочване.

Когато възникнали в различен момент и от различни източници вземания се обединяват в особено производство, е налице своеобразна обективна новация на задължението по смисъла на чл. 107 от ЗЗД, при която старите вземания се погасяват и

възниква ново, обединено такова. От датата на възникването на това подновено вземане започва да тече нова давност, спрямо която са приложими разпоредбите на отменения ДПК. Според чл. 141, ал. 1, т. 3 от цит. кодекс давността спира, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването.

По делото не се спори относно обстоятелството, че от страна на дружеството погасителният план не е изпълнен, поради което е настъпила незабавна изискуемост на обединените задължения на 28.02.2005 г. – чл. 147, ал. 4, изр. 2 от ДПК /отм./ От тази дата е запознала да тече предвидената в чл. 140, ал. 1 от ДПК /отм./ петгодишна давност за погасяване на новираното с решение № 677/ 26.09.2003 г. публично задължение.

С постановление № 26 X 1177/ 20.05.2009 г. на публичен изпълнител при ТД ГДО С. са наложени обезпечителни мерки върху имущество на дружеството, поради което и съобразно чл. 141, ал. 1, т. 6 от ДПК /отм./ давността е спряна. Независимо от това, от датата, на която задълженията са станали незабавно изискуеми – 28.02.2005 г., до датата на предприетите действия на публичния изпълнител, обективирани с разпореждане № 9/ 10.02.2010 г., е изминал период, по – кратък от 5 години.

Не е изтекъл и предвиденият в чл. 140, ал. 2 от ДПК /отм./ 10 годишен „абсолютен” давностен срок, поради недопустимостта той да бъде прилаган спрямо случаи, попадащи в хипотезите на чл. 152 и 153 от кодекса. Както бе посочено, решение № 677/ 26.09.2003 г. на Министерския съвет е прието именно на основание чл. 152 от ДПК /отм./ и като се има предвид новирането на задължението посредством обединяване на група публични вземания с различен източник, законодателят е предвидил неприложимост на института „абсолютна давност” в тези случаи.

Неоснователно е възражението, че решението за разсрочване следва да се счита отменено чрез приемането на решение за отмяна на едногодишното разрешение за производство на тютюневи изделия, което е било поставено в основата на искането за разсрочване на задълженията. Лишаването от длъжника от правото да осъществява производствената си дейност, макар да е обективирано с произнасянет на органа, допуснал разсрочването, не рефлектира върху акта по чл. 152 от ДПК /отм./

Правните последици от неизпълнението на погасителния план са дадени в разпоредбата на чл. 147, ал. 4, изр. второ от ДПК /отм./ - незабавна изискуемост на вземането. Тя настъпва по силата на закона, при наличие на отрицателната предпоставка неплащане на две вноски. В този смисъл е без значение писмото на министъра на финансите /изх. № 16 12 392 от 17.07.2006 г./, което може да се цени единствено като констатация на един вече настъпил факт. Не е налице и обезсилване на разрешението, тъй като писмото на министъра на финансите, насочено към постигане на визирания ефект, изхожда от некомпетентен по степен орган и не може да породи правните последици, към които е насочено.

Предвид изложеното жалбата е неоснователна. Решение № № 3/ 24.02.2010г. на териториалния директор на ТД „Големи данъкоплатци и осигурители” – гр. С. следва да се остави в сила като акт, издаден от овластен за това орган, при спазване на процесуалните норми и правилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на спора и при направеното искане за това на ответника се следват разности – юрисконсулско възнаграждение в размера по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на „Х. Т.” в ликвидация, ЕИК *, представлявано от ликвидаторите В Зографов и К К, срещу решение № 3/ 24.02.2010г. на териториалния директор на ТД „Големи данъкоплатци и осигурители” – гр. С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане № 9/ 10.02.2010 г., издадено от Т Ж - публичен изпълнител при ТД на НАП „Големи данъкоплатци и осигурители” – гр. С..

ОСЪЖДА „Х. Т.” в ликвидация, ЕИК *, представлявано от ликвидаторите В Зографов и К К да заплати на Териториална дирекция "Големи данъкоплатци и осигурители" - гр. С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 / сто и петдесет/ лева.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: